HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

17 ianuarie 2008 *

În cauza C-246/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Spania), prin Decizia din 7 aprilie 2006, primită de Curte la 2 iunie 2006, în procedura

Josefa Velasco Navarro

împotriva

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász, J. Malenovský și T. von Danwitz (raportor), judecători,

* Limba de procedură: spaniola.

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul sloven, de doamna M. Remic, în calitate de agent;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii J. Enegren și R. Vidal Puig, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea Directivei 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului (JO L 283, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 197), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/74/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 (JO L 270, p. 10, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 149, denumită în continuare „Directiva 80/987”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Velasco Navarro și Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (Fondul de garantare salarială, denumit în continuare „Fogasa") privind refuzul acestuia din urmă de a plăti reclamantei, în temeiul răspunderii sale subsidiare, despăgubiri pentru concedierea nelegală a acesteia, plata despăgubirilor fiind prevăzută printr-un acord încheiat în cadrul unei proceduri de conciliere judiciară între doamna Velasco Navarro și angajatorul acesteia.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 80/987 prevede că „[p]rezenta directivă se aplică creanțelor salariale izvorâte din contracte de muncă sau raporturi de muncă, creanțe salariale existente față de angajatori care sunt în stare de insolvabilitate în sensul articolului 2 alineatul (1)".

4 Articolul 2 alineatul (2) din directiva amintită precizează că aceasta nu aduce atingere legislației naționale cu privire la definirea termenilor „lucrător salariat", „angajator", „remunerație", „drept dobândit", „drept în curs de a fi dobândit".

5 Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 80/987 prevedea în versiunea inițială:

„Statele membre iau măsurile necesare în vederea asigurării de către instituțiile de garantare, în conformitate cu articolul 4, a plății creanțelor salariale [neplătite] izvorâte din contracte de muncă sau raporturi de muncă și care privesc salarizarea pe o perioadă anterioară unei date determinate."

6 Articolul 3 alineatul (1) din versiunea inițială a Directivei 80/987 a devenit articolul 3 primul paragraf în versiunea care rezultă din Directiva 2002/74, această prevedere având în prezent următorul cuprins:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura că instituțiile de garantare asigură, sub rezerva articolului 4, plata drepturilor neachitate ale salariaților care rezultă din contracte de muncă sau raporturi de muncă, inclusiv, în cazurile prevăzute de dreptul intern, compensația pentru încetarea raporturilor de muncă."

7 Articolul 2 alineatul (1) primul și al doilea paragraf din Directiva 2002/74 prevede:

„Statele membre adoptă și pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive înainte de 8 octombrie 2005. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile menționate în primul paragraf tuturor cazurilor de insolvabilitate a unui angajator care se produc după intrarea în vigoare a acestor dispoziții."

8 Potrivit articolului 3, Directiva 2002/74 a intrat în vigoare la 8 octombrie 2002.

Reglementarea spaniolă

9 Articolul 33 alineatele 1 și 2 din Decretul legislativ regal 1/1995 din 24 martie 1995 privind aprobarea textului revizuit al Legii privind statutul lucrătorilor (Estatuto de los Trabajadores, BOE nr. 75 din 29 martie 1995, p. 9654), în versiunea care rezultă din Legea 60/1997 din 19 decembrie 1997 (BOE nr. 304 din 20 decembrie 1997, p. 37453, denumit în continuare „Statutul lucrătorilor"), prevede:

„1. Fondul de garantare salarială […] plătește lucrătorilor echivalentul salariilor datorate acestora în caz de insolvabilitate, de suspendare a plăților, de faliment sau în cazul unei proceduri de reorganizare judiciară a angajatorilor.

În sensul paragrafului anterior, se consideră salariu orice sumă dintre cele menționate la articolul 26 alineatul 1, recunoscută ca atare prin actul de conciliere sau prin decizia judiciară, precum și indemnizația complementară acordată cu titlul de «salarios de tramitación» [salarii pe durata procedurii] decisă, dacă este cazul, de instanța competentă […]

2. În cazurile menționate la alineatul precedent, Fondul de garantare salarială plătește despăgubirile recunoscute prin hotărâre sau prin decizie administrativă în favoarea lucrătorilor ca urmare a concedierii sau a încetării contractului potrivit articolului 50, articolului 51 și articolului 52 litera c) din prezenta lege, până la concurența maximă a unei anuități, fără ca salariul zilnic, utilizat ca bază de calcul, să poată depăși dublul salariului minim interprofesional.

[…]"

10 Între despăgubirile care trebuie plătite de Fogasa sunt incluse, în temeiul articolului 33 alineatul 2 din Statutul lucrătorilor, despăgubirile pentru concediere nelegală prevăzute la articolul 56 alineatul 1 din același statut în următoarele condiții:

„1. În cazul în care concedierea este declarată nelegală, în termen de cinci zile de la data notificării hotărârii, angajatorul poate alege între reintegrarea lucrătorului, cu plata «salarios de tramitación», astfel cum sunt acestea prevăzute la litera b) din prezentul alineat, și plata următoarelor sume, care trebuie să fie stabilite prin hotărâre:

a) o indemnizație reprezentând echivalentul salariului aferent unui număr de 45 de zile pentru fiecare an lucrat efectiv, perioadele mai scurte de un an fiind calculate proporțional, în funcție de o bază lunară, până la maximum 42 de plăți lunare;

b) o sumă egală cu totalul salariilor datorate între data concedierii și data notificării hotărârii prin care concedierea a fost declarată nelegală sau data la care lucrătorul a găsit un nou loc de muncă, dacă angajarea are loc anterior datei pronunțării hotărârii și dacă angajatorul face dovada sumelor plătite în vederea deducerii acestora din valoarea «salarios de tramitación».

Pe durata perioadei care corespunde salariilor menționate la litera b) de mai sus, angajatorul trebuie să asigure menținerea înscrierii lucrătorului în sistemul de asigurări sociale.”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

11 Doamna Velasco Navarro, reclamantă în acțiunea principală, a făcut parte din personalul societății Camisas Leica SL (denumită în continuare „Camisas Leica") pe perioada cuprinsă între 28 mai 1998 și 27 decembrie 2001, dată la care a fost concediată de către această societate.

12 La 13 mai 2002, doamna Velasco Navarro și Camisas Leica au încheiat un acord de conciliere judiciară în temeiul căruia societatea menționată, pe de o parte, a recunoscut caracterul nelegal al concedierii doamnei Velasco Navarro și, pe de altă parte, s-a angajat să îi plătească acesteia din urmă despăgubirile pentru concediere și „salarios de tramitación" prevăzute la articolul 56 din Statutul lucrătorilor.

13 În temeiul unei hotărâri privind insolvabilitatea provizorie a societății Camisa Leica, pronunțată la 5 martie 2003 de către aceeași instanță la cererea societății amintite, doamna Velasco Navarro a solicitat plata de către Fogasa a prestației corespunzătoare despăgubirilor menționate și cuantumului „salarios de tramitación" pe care fostul său angajator nu i le achitase.

14 Fogasa a acceptat să îi plătească reclamantei din acțiunea principală suma de 3 338,88 euro cu titlu de „salarios de tramitación", însă a considerat că doamna Velasco Navarro nu avea dreptul la suma de 2 696,89 euro pe care o solicita cu titlu de despăgubiri pentru concediere, pentru motivul că aceasta nu era recunoscută printr-o hotărâre judecătorească sau printr-o altă decizie judiciară.

15 Doamna Velasco Navarro a contestat la Juzgado de lo Social Único de Algeciras refuzul Fogasa de a-i plăti respectivele despăgubiri pentru concediere.

16 Potrivit explicațiilor prezentate de către instanța națională în cadrul considerentelor deciziei de trimitere, legislația spaniolă prevede, la articolul 33 alineatul 2 din Statutul lucrătorilor, plata despăgubirilor cuvenite ca urmare a încetării raportului de muncă, însă numai în cazul în care acestea sunt recunoscute în favoarea lucrătorilor printr-o hotărâre sau printr-o decizie administrativă, în temeiul concedierii sau al încetării contractului.

17 Instanța de trimitere consideră că respectiva prevedere de drept intern este contrară principiului comunitar al egalității, astfel cum este consacrat prin jurisprudența Curții și în special la punctul 30 din Ordonanța din 13 decembrie 2005, Guerrero Pecino (C-177/05, Rec., p. I-10887). Potrivit acestei jurisprudențe, despăgubirile de aceeași natură, stabilite pe calea unei proceduri de conciliere judiciară, trebuie deopotrivă considerate ca fiind compensații în sensul articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987.

18 Instanța menționată evidențiază că Directiva 2002/74 era deja în vigoare la data la care a constatat insolvabilitatea Camisas Leica, și anume 5 martie 2003. Aceasta consideră că, deși termenul de transpunere a directivei menționate expirase la 8 octombrie 2005, legiuitorul spaniol nu a adoptat nicio măsură privind punerea în aplicare a directivei, fiind convins că legislația internă spaniolă, în vigoare cu începere de la 21 decembrie 1997, este perfect conformă cu directiva menționată.

19 Instanța națională a dedus din acestea că nu se poate afirma că, la 8 octombrie 2005, Regatul Spaniei transpusese deja Directiva 2002/74, tocmai pentru că legislația națională era incompletă.

20 Instanța de trimitere afirmă deopotrivă că, în cursul ședinței desfășurate în fața sa, Fogasa a susținut că doamna Velasco Navarro nu ar putea să se prevaleze de dispozițiile Directivei 2002/74 și nici de interpretarea acesteia care rezultă din Ordonanța Guerrero Pecino, citată anterior, deoarece hotărârea privind insolvabilitatea provizorie a Camisas Leica, în pofida faptului că este ulterioară datei intrării în vigoare a directivei menționate, mai exact 8 octombrie 2002, este, în orice caz, anterioară datei la care statele membre trebuiau să fi adoptat măsurile de transpunere a directivei, și anume 8 octombrie 2005.

21 În aceste condiții, Juzgado de lo Social Único de Algeciras a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere că instanța de trimitere a constatat că, din cauza caracterului său incomplet, legislația internă nu era conformă, la data de 8 octombrie 2004, cu Directiva 2002/74 și cu interpretarea acesteia de către Curte (din perspectiva principiului comunitar al egalității) consacrat prin Ordonanța [Guerrero Pecino, citată anterior], trebuie să se considere că această directivă are efect direct și este obligatorie pentru Fogasa, instituția de garantare a statului, cu începere din ziua următoare (9 octombrie 2005)?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, Directiva 2002/74 trebuie deopotrivă să se aplice direct, având în vedere caracterul său mai avantajos pentru lucrător (și mai puțin avantajos pentru statul care nu și-a îndeplinit obligațiile), în cazul unei insolvabilități produse – după parcurgerea unei proceduri de conciliere judiciară care nu este prevăzută de legislația internă incompletă – între data intrării în vigoare a directivei, 8 octombrie 2002, și termenul limită, mai precis 8 octombrie 2005, la care statul spaniol trebuia să adopte și să pună în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei amintite?”

Cu privire la întrebările preliminare

22 Prin intermediul celor două întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 3 primul paragraf din Directiva 80/987, netranspusă încă în ordinea juridică a unui stat membru, are efect direct și, în cazul unui răspuns afirmativ, începând cu ce dată poate fi invocată această directivă în mod direct împotriva unei instituții precum Fogasa. Întrucât aceste două întrebări urmăresc, în esență, să se stabilească dacă prevederea menționată poate produce efect direct între data intrării sale în vigoare și data expirării termenului de transpunere, se impune ca acestea să fie analizate împreună.

23 Instanța de trimitere adresează aceste două întrebări în temeiul Ordonanței Guerrero Pecino, citată anterior. Deși, în cadrul acesteia din urmă, Curtea a interpretat Directiva 80/987, la solicitarea aceleiași instanțe de trimitere care a sesizat Curtea în cauza principală și cu referire la același caz de insolvabilitate, Curtea a efectuat această interpretare având în vedere, astfel cum a fost precizat la punctul 23 din această ordonanță, exclusiv ipoteza în care Directiva 2002/74 fusese deja transpusă în ordinea juridică națională la data relevantă, atribuția de a verifica acest aspect revenind instanței de trimitere.

24 În acțiunea principală, din considerentele deciziei de trimitere rezultă că, potrivit instanței respective, Directiva 2002/74 nu fusese încă transpusă în ordinea juridică națională la data expirării termenului de transpunere a acestei directive, și anume 8 octombrie 2005 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 noiembrie 2007, Comisia/Spania, C-6/07, Rep., 2007, p. I-174*).

Cu privire la efectul direct al articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987

25 Fără a efectua o examinare a condițiilor care trebuie îndeplinite pentru a putea invoca în fața instanței naționale o dispoziție a unei directive care nu a fost încă transpusă

sau a fost transpusă în mod incorect (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2002, Marks & Spencer, C-62/00, Rec., p. I-6325, punctul 25, precum și Hotărârea din 8 iunie 2006, Feuerbestattungsverein Halle, C-430/04, Rec., p. I-4999, punctele 28 și 29), rezultă dintr-o jurisprudență constantă că o directivă nu ar putea avea efect direct decât după expirarea termenului stabilit pentru transpunerea sa în ordinea juridică a statelor membre (Hotărârea din 3 martie 1994, Vaneetveld, C-316/93, Rec., p. I-763, punctul 16, și Hotărârea din 14 septembrie 2000, Mendes Ferreira și Delgado Correia Ferreira, C-348/98, Rec., p. I-6711, punctul 33).

26 În cazul de față, expirarea termenului de transpunere corespunde, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2002/74, datei de 8 octombrie 2005. În vederea soluționării acțiunii principale, trebuie să se verifice dacă eventualul efect direct al directivei amintite ar putea fi invocat, după această dată, în raport cu faptele intervenite înainte de acest moment. Într-adevăr, insolvabilitatea societății Camisas Leica a apărut la 5 martie 2003, mai precis înainte de data expirării termenului pentru transpunerea acestei directive, iar reclamanta din cauza principală a introdus după data amintită cererea depusă la Fogasa referitoare la creanța pe care o deține în privința despăgubirilor pentru concediere izvorâte din această insolvabilitate.

27 În această privință, se poate deduce din jurisprudența Curții (a se vedea în acest sens Hotărârile din 10 noiembrie 1992, Hansa Fleisch Ernst Mundt, C-156/91, Rec., p. I-5567, punctul 20, și Vaneetveld, citată anterior, punctul 18) că, în cazul în care un stat membru nu a transpus Directiva 2002/74 în termenul prevăzut, eventualul efect direct al acesteia nu ar putea fi invocat, după 8 octombrie 2005, decât în raport cu o stare de insolvabilitate intervenită după această dată, situație care nu se regăsește în acțiunea principală.

28 În acest sens, trebuie să se remarce că deși, în mod evident, statele membre aveau obligația de a adapta dispozițiile naționale la prevederile Directivei 2002/74 înainte

de 8 octombrie 2005, acestea nu sunt obligate, în temeiul articolului 2 alineatul (1) al doilea paragraf din directiva amintită, să aplice prevederile în cauză decât la stările de insolvabilitate intervenite după data intrării în vigoare a acestora.

29 Prin urmare, nu s-ar putea încadra în prevederile Directivei 2002/74 decât stările de insolvabilitate intervenite fie ulterior datei punerii în aplicare a directivei, inclusiv cele anterioare datei expirării termenului de transpunere, fie, în lipsa transpunerii, după expirarea acestui din urmă termen.

30 În consecință, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că, în lipsa transpunerii în dreptul intern, la 8 octombrie 2005, a Directivei 2002/74, eventualul efect direct al articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987 nu ar putea fi, în niciun caz, invocat în raport cu o stare de insolvabilitate intervenită înainte de data amintită.

Cu privire la încălcarea principiului egalității

31 Cu toate că cele două întrebări adresate Curții de către instanța de trimitere au în vedere, prin modul în care au fost formulate, exclusiv efectul direct al articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987, este important să se reamintească, în privința perioadei cuprinse între data intrării în vigoare a Directivei 2002/74 și data expirării termenului pentru transpunerea acesteia, că, în cazul în care o reglementare națională face parte din domeniul de aplicare al dreptului comunitar, Curtea, sesizată pe calea întrebărilor preliminare, trebuie să furnizeze toate elementele de interpretare necesare în vederea aprecierii, de către instanța națională, a conformității

acestei reglementări cu drepturile fundamentale a căror respectare este asigurată de către Curte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2002, Rodríguez Caballero, C-442/00, Rec., p. I-11915, punctul 31 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 10 aprilie 2003, Steffensen, C-276/01, Rec., p. I-3735, punctul 70).

32 Astfel, deși statele membre sunt libere, în cadrul descris de Directiva 80/987, să nu prevadă, în ordinea juridică internă, o garanție de plată pentru despăgubirile cuvenite în caz de concediere, iar articolul 3 primul paragraf din directiva menționată nu include, în realitate, nicio obligație în acest sens, o reglementare națională care prevede o astfel de garanție este cuprinsă, cu toate acestea, începând cu data intrării în vigoare a Directivei 2002/74, mai precis 8 octombrie 2002, în domeniul de aplicare al dreptului comunitar în ceea ce privește aplicarea sa la fapte ulterioare respectivei intrări în vigoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 septembrie 2006, Cordero Alonso, C-81/05, Rec., p. I-7569, punctele 31 și 32). Ca atare, cu începere de la data amintită, o astfel de reglementare trebuie să țină seama de principiile generale și de drepturile fundamentale a căror respectare o asigură Curtea, printre care se înscrie în special principiul general al egalității și nediscriminării (a se vedea Hotărârea Rodríguez Caballero, citată anterior, punctele 31 și 32).

33 Este important să se amintească faptul că articolul 33 alineatul 2 din Statutul lucrătorilor prevede, în ipoteza insolvabilității angajatorului, o astfel de garanție de plată a anumitor despăgubiri pentru concediere sau încetare a contractului de muncă prevăzute de către același statut.

34 Pe cale de consecință, este necesar să se constate că, de la data intrării în vigoare a Directivei 2002/74, respectiva prevedere națională intră sub incidența dispozițiilor articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987, fiind, prin urmare, cuprinsă în domeniul de aplicare al dreptului comunitar. Așadar, cu începere de la data menționată, aceasta trebuie să respecte principiile generale și drepturile fundamentale recunoscute în ordinea juridică comunitară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 septembrie 2006, Cordero Alonso, C-81/05, Rec., p. I-7569, punctul 37).

35 Rezultă că este de competența instanței naționale să interpreteze reglementarea națională în discuție în acțiunea principală din perspectiva respectării principiilor generale și a drepturilor fundamentale menționate, astfel cum au fost interpretate de către Curte, și mai ales, în considerarea principiului egalității (a se vedea în acest sens Ordonanța Guerrero Pecino, citată anterior, punctul 30, și Hotărârea Cordero Alonso, citată anterior, punctul 38).

36 În ceea ce privește acest din urmă principiu, potrivit căruia situațiile comparabile nu ar putea fi tratate în mod diferit, cu excepția cazului în care o astfel de diferențiere este justificată în mod obiectiv, Curtea a hotărât, referitor la reglementarea în discuție în acțiunea principală, că lucrătorii concediați în mod nelegal se găsesc într-o situație comparabilă, în măsura în care au dreptul la despăgubiri în cazul în care nu sunt reintegrați (a se vedea Hotărârea Rodríguez Caballero, citată anterior, punctul 33, și Hotărârea din 16 decembrie 2004, Olaso Valero, C-520/03, Rec., p. I-12065, punctele 34 și 35).

37 Constatând, în continuarea raționamentului urmat, că nu a fost prezentat niciun argument convingător pentru a justifica diferența de tratament între creanțele care corespund despăgubirilor pentru concediere nelegală recunoscute printr-o hotărâre judecătorească sau printr-o decizie administrativă și creanțele izvorâte din despăgubiri pentru concediere nelegală recunoscute ca urmare a unei proceduri de conciliere judiciară, Curtea a ajuns la concluzia că o reglementare precum cea în discuție în acțiunea principală este contrară principiului egalității în măsura în care exclude aceste din urmă creanțe din cadrul celor preluate de către instituția de garantare (a se vedea în acest sens Hotărârea Olaso Valero, citată anterior, punctele 36 și 37).

38 Este important să se adauge că, în ipoteza unei astfel de discriminări, respectarea principiului egalității nu ar putea fi asigurată decât acordând, până la transpunerea corectă a directivei de către legiuitorul național, persoanelor care fac parte din categoria dezavantajată aceleași avantaje de care beneficiază persoanele din cadrul categoriei privilegiate (Hotărârile menționate anterior Rodríguez Caballero, punctul 42, și Cordero Alonso, punctul 45).

39 Din considerentele prezentate mai sus rezultă că, în cazul în care reglementarea națională face parte din domeniul de aplicare al Directivei 80/987, instanța națională este obligată, în ipoteza unei stări de insolvabilitate intervenite între data intrării în vigoare a Directivei 2002/74 și data expirării termenului de transpunere al acesteia, să garanteze o aplicare a reglementării naționale menționate care să fie conformă cu principiul nediscriminării, astfel cum acesta a fost recunoscut de ordinea juridică comunitară.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

1) În lipsa transpunerii în dreptul intern, la 8 octombrie 2005, a Directivei 2002/74/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 de modificare a Directivei 80/987/CEE a Consiliului privind apropierea

legislațiilor statelor membre referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului, eventualul efect direct al articolului 3 primul paragraf din Directiva 80/987/CEE a Consiliului din 20 octombrie 1980 referitoare la protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvabilității angajatorului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/74, nu ar putea fi, în niciun caz, invocat în raport cu o stare de insolvabilitate intervenită înainte de data amintită.

2) **În cazul în care reglementarea națională face parte din domeniul de aplicare al Directivei 80/987, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/74, instanța națională este obligată, în ipoteza unei stări de insolvabilitate intervenite între data intrării în vigoare a acestei din urmă directive și data expirării termenului de transpunere al acesteia, să garanteze o aplicare a reglementării naționale menționate care să fie conformă cu principiul nediscriminării, astfel cum acesta a fost recunoscut de ordinea juridică comunitară.**

Semnături